

Sygn. akt III U 77/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Barbara Bełz

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 11 grudnia 2015 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. W. prawo do emerytury, począwszy od 1 listopada 2015 r.

Sygn. akt III U 77/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 lutego 2016 r.

Decyzją z dnia 11 grudnia 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. W. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2015, poz. 748) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozostałe warunki zostały spełnione. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 18 dni; składkowe – 23 lata, 4 miesiące i 11 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 6 miesięcy i 11 dni; łącznie – 25 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 8 stycznia 2016 r. wnioskodawca S. W. zarzucając jej błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji, polegający na niezasadnym przyjęciu, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J. ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w latach 1979-1999, podczas gdy w rzeczywistości ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz (elektryczny oraz gazowy) oraz przez pewien okres jako spawacz – brygadzysta, co powoduje, iż okres ten powinien zostać zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury od dnia 1 listopada 2015 r.; przyznanie prawa do wyrównania świadczenia wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia przyznania świadczenia; zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł w szczególności, że jakkolwiek w aktach osobowych dotyczących ubezpieczonego brak jest zaświadczenia o tym, że w trakcie zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J., wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach, to jednak w rzeczywistości ubezpieczony wykonywał pracę w okresie od 1979 r. do stycznia 1999 r. w szczególnych warunkach jako spawacz - przy spawaniu elektrycznym oraz gazowym oraz przez pewien czas na stanowisku spawacz-brygadzysta, a więc stanowisku wymienionym w wykazie prac w szczególnych, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (załącznik nr 1 i 2 do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 września 1983 r. – wykaz A, dział XIV - Prace różne, poz. 12 - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodородowym ppkt 1 i 2 oraz poz. 24). W krótkim okresie czasu ubezpieczony wykonywał również pracę na stanowisku spawacza - brygadzysty, w dotychczasowym miejscu oraz warunkach pracy, będąc zobowiązany pracować wspólnie z brygadą, wykonując zasadnicze obowiązki spawacza, a nadto obowiązki pozostające w związku z pełnieniem funkcji brygadzysty tj. organizowanie pracy wewnątrz brygady, podział czynności wśród jej członków, przestrzeganie dyscypliny pracy wywnętrz brygady oraz zasad BHP, ekonomicznej gospodarki materiałami, odzieżą roboczą, maszynami i narzędziami będącymi w dyspozycji brygady. W powołanym powyżej wykazie A, dział XIV - Prace różne, pod poz. 24 wprost wskazano, że pracami w warunkach szczególnych są również prace polegające na „kontrolu międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”. W ostatnim okresie pracy do dnia 31 stycznia 1999 r. ubezpieczony wykonywał jedynie pracę spawacza gazowego oraz elektrycznego.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie rozpatrywał zatem żadnego okresu pod kątem spełnienia ww. warunku. Według ogólnego świadectwa pracy z dnia 29 stycznia 1999 r. wnioskodawca pracował w (...) Zakładzie (...) w J. jako spawacz i spawacz brygadzysta. W punkcie 8 świadectwa stwierdzono, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Z akt osobowych wynika, że wnioskodawca przyjął się do pracy na stanowisko ślusarza remontowego. Jako spawacz pracował dopiero od 10 lipca 1984 r. Mimo to w angażach pojawiała się nadal stanowisko spawacz – ślusarz; miejsce pracy FW Ślusarnia. Z powyższego nie wynika, aby praca wnioskodawcy, nawet jeżeli kwalifikowałaby się jako praca spawacza określona w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów, była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład pracy wykluczył, aby praca wnioskodawcy była pracą w warunkach szczególnych. Nawet przy uwzględnieniu pracy na stanowisku spawacza od 10 lipca 1984 r. do 31 grudnia 1998 r. z przerwą od 7 kwietnia 1989 r. do 7 kwietnia 1990 r. – praca na eksporcie na stanowisku ślusarza, jako pracy w warunkach szczególnych, brak będzie co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r., a jedynie 13 lat, 4 miesiące i 1 dzień – po wyłączeniu absencji chorobowych.

Sąd Okręgowy w Przemyśle ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. W., ur. (...), w dniu 23 listopada 2015 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg zatrudnienia, z której wynikało, że był on zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w J. w okresie od 20 lutego 1979 r. do 31 stycznia 1999 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza i spawacza-brygadzysty. Wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu również kserokopię akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w J..

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji, decyzją z dnia 11 grudnia 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. W. prawa do emerytury.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 18 dni; składkowe – 23 lata, 4 miesiące i 11 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 6 miesięcy i 11 dni; łącznie – 25 lat.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek o emeryturę z dnia 23.11.2015 r.,

- świadectwo pracy, kserokopia dokumentacji zawartej w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w J.,

- decyzja ZUS z dnia 11.12.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca S. W. w okresie od dnia 20 lutego 1979 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w J., faktycznie od samego początku w charakterze spawacza.

Wnioskodawca posiadał uprawnienia spawalnicze, w zakresie spawania gazowego od 1974 r., a od 1985 r. spawania elektrycznego.

Zakład pracy zajmował się produkcją konstrukcji metalowych. Uczestniczył w budowie ośrodka wypoczynkowego w S.-J., gdzie dostarczał tony stali – dźwigary, podciągi. Zaopatrywał również w elementy stalowe jednostki wojskowe na znacznym obszarze kraju. Wnioskodawca zajmował się spawaniem gazowym i elektrycznym, wypalaniem palnikiem takich konstrukcji stalowych. Do zakresu jego obowiązków należało także palenie kryz do zaworów, spawanie grzejników.

Wnioskodawca pracował na hali, na której znajdowały się stanowiska pracy spawaczy, ślusarzy. W warsztacie tym panowało duże zapylenie.

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca na okres półtora miesiąca był delegowany do pracy w (...) Wojsk Lotniczych, gdzie wykonywał prace spawalnicze przy budowie kotłowni, spawaniu rurociągów. W 1988 r. wnioskodawca uzyskał bowiem uprawnienia do spawania rurociągów ciśnieniowych (gazociągów).

W okresie od dnia 25 października 1995 r. do dnia 30 października 1996 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki spawacza brygadzysty. Zakres jego czynności nie uległ zmianie, nadal uczestniczył w procesie produkcji na zajmowanym stanowisku spawacza, a dodatkowo jedynie był odpowiedzialny za przydzielanie i rozliczanie pracy podległej mu brygady.

Ponadto wnioskodawca w trakcie zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J. w okresie od 7 kwietnia 1989 r. do 7 kwietnia 1990 r. pracował na budowie eksportowej w L. w NRD na odlewni. Umowę o pracę zawarł z Przedsiębiorstwem (...). Wnioskodawca zajmował stanowisko szlifierza, ślusarza. Zajmował się wówczas wypalaniem odlewów, usuwaniem wad w odlewach, spawaniem odlewów.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J.,

- karta informacyjna z dnia 7.04.1990 r., umowa o pracę z dnia 6.04.1989 r. dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy w NRD,

- zeznania świadka A. Ł.,

- zeznania świadka B. S.,

- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawcy, w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w ramach prowadzonego w sprawie sądowego postępowania dowodowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. Ł. i B. S. oraz wnioskodawcy S. W., jako logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniające. Wynika z nich jednoznacznie charakter zatrudnienia, zajmowane stanowisko pracy, rodzaje powierzonych wnioskodawcy obowiązków w spornym okresie zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J..

Wprawdzie z dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych wnioskodawcy, a to umowy o pracę z dnia 20 lutego 1979 r. i kolejnych angaży wynika, że został on przyjęty na stanowisko ślusarza remontowego i takie stanowisko miał zajmować aż do dnia 9 lipca 1984 r., to jednak z porozumienia zmieniającego zalegającego w tych aktach z dnia 1 listopada 1998 r. wynika wyraźnie, że od samego początku wnioskodawca pracował jako spawacz. Fakt ten potwierdzili w swoich zeznaniach świadkowie, jak i wnioskodawca. Zwrócić należy uwagę również na fakt, że wnioskodawca od samego początku zatrudnienia posiadał uprawnienia spawalnicze.

Świadek A. Ł. w trakcie składania zeznań podał wprawdzie, iż wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza, ale wskazując na zakres obowiązków S. W. podał z całą stanowczością, że zajmował się on spawaniem elektrycznym i gazowym.

Natomiast zeznania wnioskodawcy w zakresie zajmowanego stanowiska pracy w trakcie zatrudnienia na budowie eksportowej w NRD nie znalazły potwierdzenia w przedłożonej przez niego dokumentacji. Z dokumentacji dotyczącej tego okresu pracy - karty informacyjnej z dnia 7 kwietnia 1990 r., umowy o pracę z dnia 6 kwietnia 1989 r. wynika, że wnioskodawca zajmował stanowisko szlifierza, ślusarza, był zatrudniony na stanowisku wypalacza wad odlewów oraz spawacza odlewów, natomiast S. W. w trakcie przesłuchania podał, że pracował wówczas w charakterze spawacza. Te jego zeznania nie znalazły jednak potwierdzenia ani w dowodach osobowych – wnioskodawca na tę okoliczność nie powołał dowodu z zeznań świadków, ani też w dowodach z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. W. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2015 r., poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi

do okresów zatrudnienia.

Bezspornym jest, iż wnioskodawca w dniu 17 października 2015 r. ukończył 60 lat; we wniosku o emeryturę zawarł oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego; a ponadto wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 18 dni; składkowe – 23 lata, 4 miesiące i 11 dni; uzupełniające - rola – 3 lata, 6 miesięcy i 11 dni; łącznie – 25 lat.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była natomiast kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach w (...) Zakładzie (...) w J. w okresie od 20 lutego 1979 r. do 31 grudnia 1998 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w charakterze spawacza elektrycznego i gazowego.

Z powyższego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych Sąd wyłączył okres pracy na budowie eksportowej w NRD od 7 kwietnia 1989 r. do 7 kwietnia 1990 r., ponieważ brak jest środków dowodowych, które pozwalałyby na wyjaśnienie faktycznie zajmowanego przez wnioskodawcę wówczas stanowiska pracy. Z dokumentacji dotyczącej tego okresu pracy - karty informacyjnej z dnia 7 kwietnia 1990 r., umowy o pracę z dnia 6 kwietnia 1989 r. wynika, że wnioskodawca zajmował stanowisko szlifierza, ślusarza, natomiast S. W. w trakcie przesłuchania podał, że pracował wówczas w charakterze spawacza.

Stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale XIV – „Prace różne”, poz. 12 – „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 48/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej w wykazie A, dziale XIV, poz. 12, pkt 1 – „spawacz elektryczny”, pkt 2 – „spawacz gazowy”.

Stwierdzić należy, że to nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale zakres faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy decyduje o uznaniu jej za pracę w warunkach szczególnych (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 2009 r. I PK 194/08, OSNP 2010/23-24/281; Sąd Apelacyjny w Rzeszowie z dnia 15 lipca 2015 r., III AUa 270/15, LEX nr 1768713).

Podkreślenia wymaga również, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 1 listopada 2015 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.